

HÍRMONDÓ, RENDKÍVÜLI KIADÁS

A SIKETVAKSÁG 2026-OS NEMZETKÖZI NAPJÁHOZ KAPCSOLÓDÓAN

Siketvakok Országos Egyesülete

**Ahol a siketvakság nemzetközi napja alkalmából láthatók,
hallhatók voltunk**

Az ENSZ Közgyűlése 2025. június 16-án fogadta el azt a történelmi határozatot, amellyel hivatalosan is a Siketvakság Nemzetközi Napjává nyilvánította június 27-ét, Helen Keller születésének napját.

Idén, 2026-ban médiamegjelenések keretében, illetve plakátjaink láthatóvá tételével igyekeztünk felhívni a közvélemény figyelmét a siketvak emberekre. Hírlevelünk melléklete e kampány eseményeinek összefoglalóját tartalmazza.

Először a velünk foglalkozó műsorok közvetlen linkjeit, illetve a MÁV Csoporttal közös figyelemfelhívásunk részleteit tesszük közzé, majd a televízióban, illetve a rádióban rólunk hallható/látható anyagok szöveges átiratát olvashatják.

Egy rövid összefoglaló világnapi figyelemfelhívásunkról, a rólunk szóló műsorok közvetlen linkjeivel

Június 26-án, a világnap előtt egy nappal volt hallható a Magyar Katolikus Rádióban egy beszélgetés Kedves Édával, egyesületünk ügyvezetőjével. Balázs Zsanett kérdezte őt. Alább a műsor visszahallgatásához a link.

<https://www.katolikusradio.hu/archivum.php?firstaudioid=10&mev=2026&mho=06&mnap=26&mora=10&mperc=08>

Az M1 televíziós csatorna Esély c. magazinműsorában is szerepelt egy összeállítás. Királyhidi Dorottya, egyesületünk főtitkára és az elemi rehabilitációs szolgáltatásunk szakmai vezetője, valamint két siketvak munkatársunk, Kőrösiné dr. Babinszki Vera, jogász, és Kimlei Gábor nyilatkozott. Az adás visszaneézhető az alábbi linken egy meghatározott ideig.

<https://mediaklikk.hu/kozelet/video/2026/06/27/esely-2026-06-27-i-adas-1035/>

A figyelemfelhívásban idén, 2026-ban partnerünk volt a MÁV!

Plakátjaink június 27-én, szombaton 0 és 24 óra között láthatók voltak a Keleti, Nyugati, Déli pályaudvarokon, a vonatok által éppen nem használt vágányok vágányzári bakjainál a nagy kijelzőkön. Emellett a FLIRT, KISS, IC és TramTrain járműveken időszakosan.

A plakátok a következő elemekből épültek fel:

- Legfelül a felirat: "Siketvakság világnapja 06. 27".
- Középen az alább olvasható szöveg:
"Ha odalépsz hozzánk, engedd, hogy elmondjuk, miben kérjük a segítséged!
Ha nem válaszolunk a felajánlott segítségre, kérlek, ne sértődj meg, lehet, hogy nem hallottunk téged!
Ha mi kérünk segítséget, nagyon köszönjük, ha odajössz hozzánk"! Ezen kívül még két fotó is helyt kapott a kijelzőkön, melyeken egyesületünk egy-egy tagja/munkatársa volt látható:
- Az elsők Kimlei Gábor lép fel a vonatra, kezében piros, fehér csíkos bot.
- A másodikon Kőrösiné dr. Babinszki Vera ül a vonaton, mellette tábla: Vácig utazom, kérem, ha Vác állomás következik, szóljon. Köszönöm!
- A felületeken megjelent még szlogenünk: "A látás és hallás sérülhet, az ember teljessége nem", illetve az egyesület neve és logója is látható volt.

Köszönjük ezt a lehetőséget a MÁV csoportnak!

A Magyar Katolikus Rádió „Tény-kérdés” című műsorában elhangzott interjú szöveges leirata: beszélgetés Kedves Édával, a SVOE ügyvezetőjével

Június 27-én, szombaton tartják a siketvakság nemzetközi napját, amelyet az ENSZ tavaly ismert el hivatalosan. A dátum nem véletlen. Ezen a napon született Helen Keller, a siketvak emberek jogainak egyik legismertebb szószólója. A világnap célja, hogy felhívja a figyelmet azokra az emberekre, akik egyidejű látás és hallássérüléssel élnek, valamint azokra a kihívásokra, amelyekkel nap, mint nap szembesülnek.

De vajon milyen tévhitet élnek velük kapcsolatban? Hogyan kommunikálnak, hogyan boldogulnak a hétköznapi életben, és milyen segítségre van szükségük ahhoz, hogy teljes életet élhessenek? Kedves Édával, a Siketvakok Országos Egyesületének ügyvezetőjével Balázs Zsanett beszélgetett.

Balázs Zsanett: Hallottam egy siketvak embertől azt a mondatot, hogy „a legnagyobb akadály nem a fogyatékoságom, hanem amikor mások nem tudják, hogyan közeledjenek hozzám”. Ön szerint mennyire igaz ez a mondat? Valóban a környezet reakciói jelentik sokszor a legnagyobb akadályt vagy nehézséget?

Kedves Éda: Igen, ebben abszolút egyetértek. Ezt szokták is visszajelezni a tagjaink, és az idei évben a siketvakság világnapját azért is építettük a közlekedés témakörét megközelítve, mert nagyon sokszor tapasztalják az érintettek, hogy próbálnak segíteni nekik jószándékú emberek, viszont nem mindig tudják, hogy hogyan segítsenek. Így például a közlekedésben is sokszor van, hogy próbálják őket vonaton vagy buszon megsegíteni, de van, hogy az érintettek ezt nem látják, vagy nem hallják, vagy nem megfelelőnek érzik a segítségnyújtást.

És az idei évben a MÁV-ot, a Magyar Államvasutakat kértük fel arra, hogy a siketvakság világnapját promótálják az utasok felé, és ezáltal megpróbáljuk azt közvetíteni a nagy közönség vagy utazó közönség felé, hogy hogyan is tudnak megfelelően siketvak embert megsegíteni. Erről készült is egy plakát, amiben tulajdonképpen egy kis szlogennel tájékoztatjuk az utazókat. Az ígéretek szerint, a MÁV a szombati napon ki is fogja vetíteni a járatain. Ugyanis sokszor előfordul az, amit említettem, hogy valaki közeledik, de azt nem megfelelően hallják az érintettek, vagy hirtelen lépnek oda, azt nem látják, és ez igen zavaró lehet. Ezért nagyon fontos az, hogy a hétköznapi emberek is értesüljenek arról, hogy mi a

segítségnyújtásnak a megfelelő formája egy vak, vagy egy vak és siket, vagy nagyothalló ember felé.

Balázs Zsanett: Itt általában, ha jól értem, akkor egy komplex problémáról van szó, tehát van, aki nem lát, nem hall, és ez így egyszerre jelenik meg az ő életében. Egy picit beszéljünk arról, hogy hogyan kommunikálnak a siketvak emberek a családtagjaikkal, a barátaikkal, vagy akár egy ügyintézés során.

Kedves Éda: Nagyon fontos tisztázni, hogy a siketvakság kifejezés, az nem feltétlenül azt jelenti, hogy valaki teljesen siket és teljesen vak. Ez tulajdonképpen egy gyűjtőfogalom, mert hogy ahány ember, ahány érintett, annyi fajta probléma. Tehát hogy valaki vakon születik, vagy a látása nagymértékben megromlott, és ehhez társul egy későbbi életszakaszban egy hallássérülés is. Tehát vannak vak, nagyothalló emberek, akik esetlegesen hallókészülékkel, vagy akár hallókészülék nélkül is, valamennyit még hallanak. És van az ellenkező eset, amikor valaki siket, és a siketség, a hallásvesztés mellé társul, akár egy későbbi életszakaszban, vagy akár gyermekkorban is egy látásromlás vagy egy látásvesztés. Természetesen vannak olyan érintettek is, akiknél már mind a két érzékszerv tulajdonképpen nagyon minimális állapotban van, tehát hogy majdnem mind a két érzékszervét elvesztette, de ez a ritkább eset.

Igazából a kommunikációs megsegítésük is tulajdonképpen az állapotukhoz mérten történik. Akik például siketek és rosszul látnak, azok számára is a jelnyelvi tolmács szolgáltatás elérhető, viszont a jelnyelvi tolmácsnak is tudnia kell, vagy akár a családtagoknak, vagy bárkinek, hogy adott siketvak ember, mondjuk, milyen fényviszonyok mellett látja a jelelést, vagy milyen az ő látása. Minden esetben tudnunk kell, hogy a kettős érzékszervi sérülés éppen milyen állapotban van. Ehhez mérten választjuk ki a kommunikációt. Tehát akiknek például a látása és hallása is már nagyon-nagyon minimális mértékben használható, számukra vannak speciális kommunikációs módszerek is, mint például a Braille írás kézbe írása, vagy a taktilis jelnyelv. Ez a kéz- a kézben való jelelés. És ezt nagyon sokszor egyébként meg is kell tanítani az érintetteknek. Ezt automatikusan nem mindig tudják. Ha valaki mondjuk jelnyelvhasználó volt és nagyon-nagyon leromlottak a látásfunkciói, akkor neki meglehet ezt a taktilis, kézbe jelelést tanítani. Akár jelnyelvi tolmáccsal, kommunikációs segítővel kell kialakítani a kommunikáció formáját, hogy a hétköznapiakban ő tudja segíteni. De akár családtaggal is kilehet közösen alakítani egy olyan kommunikációs formát, amiben ők a hétköznapi ügyeiket, vagy érzéseiket meg tudják beszélni egymással. És ugyebár a mai világban nagyon-nagyon fontos, hogy ezeket a kommunikációs

csatornákat valahogy kialakítsuk, akár bizonyos személyekkel, vagy akár ilyen kommunikációs eszközök használatával.

Balázs Zsanett: Mi az a mindennapi helyzet, ami egy látó, halló ember számára teljesen természetes, de egy siketvak ember számára komoly kihívást jelent?

Kedves Éda: Ez nagyon jó kérdés, mert azt gondolom, hogy a rohanó világunkban szinte el se tudjuk képzelni, hogy milyen egy olyan helyzet, amikor valaki csak segítséggel tud például kimenni az utcára. Vagy, ha nem segítséggel, akkor neki meg kell tanulnia, hogy hogyan tud közlekedni önállóan. Mondjuk egy olyan állapotban, amikor az ő látása és hallása is sérült. Nyilvánvalóan ez az ember biztonságérzetét, magabiztosságát jelentősen akadályozza, és ezért nagyon fontos, hogy legyenek olyan rehabilitációs, vagy fejlesztő szolgáltatások is, amit egyébként az egyesület is biztosít, ami által meg tudják tanulni annak a technikáját, hogy hogyan közlekedhet, avagy akár egy otthoni főzést, vagy bármilyen lakásban történő munkavégzést el tudjon önállóan végezni. Ugye nekünk nagyon egyszerű, hogy hogyan tudunk akár a boltban fizetni, vagy a telefonunkon hogy tudunk információhoz jutni. Tulajdonképpen az érintetteknek ezt mind-mind meg kell tanulniuk, akár állapotromlás kapcsán, akár bármilyen élethelyzet változása kapcsán. Ezeket a hétköznapi dolgokat, amit egy átlagember használ, megtesz, azt neki mind-mind meg kell tanulni, el kell sajátítani. Gyakorolni kell, és sokszor segítséggel.

Balázs Zsanett: A kívülálló gyakran csak tényleg a nehézségeket látja, miközben biztos vagyok benne, hogy nagyon sok olyan történet van, ami sikertörténet, amikre büszkék lehetnek.

Kedves Éda: Így van.

Balázs Zsanett: Mire a legbüszkébb mostanában az egyesület, akár a közösség életéből?

Kedves Éda: Ez egyébként azért is nagyon jó kérdés, mert mikor készülünk egy siketvak világnapra, amikor bizonyos szlogeneket próbálunk meghatározni, akár az egyesület számára, vagy bármi olyan megmutatkozást, ami kifejezheti a siketvak emberek életét, maguk az érintettek szokták mindig kérni, hogy semmiképpen ne fogalmazzunk drasztikusan, mert ők nem mindig így élik meg a helyzetüket. Tehát azt gondolom, hogy nagyon nagy küzdeni tudás és akarat van ezekben az emberekben. Tényleg sokszor nekünk, munkatársaknak, vagy látó, halló embereknek nagyon nagy motivációt jelent az sokszor, hogy látjuk, hogy milyen eltökéltek, akár egy megváltozott élethelyzetben is, hogy igyekeznek munkát találni, hogy igyekeznek a mindennapi életüket ugyanúgy élni, mint mi. És azt gondolom, hogy ez nagyon elismerésre méltó. És sokszor maguk az érintettek kérik, hogy próbáljuk meg ezt

megmutatni. Hogy inkább azon legyünk, hogy a külvilág azt lássa, hogy kis odafigyeléssel vagy megfelelő segítségnyújtással ők is részt tudnak venni a mindennapi élethelyzetben, ahogy említettem a közlekedésben is, csak a megfelelő utakat kell kialakítani.

Balázs Zsanett: Úgy is sokszor halljuk ezt a mondatot, és azt hiszem, hogy talán akkor erre is igaz, hogy semmit rólunk nélkülünk, akár ezen a világnapon is. Én nagyon szépen köszönöm a beszélgetést, és szép ünneplést kívánok Önöknek.

Kedves Éda: Köszönöm szépen a lehetőséget !

(Az interjú elhangzott: 2026. június 26-án, a leírást készítette: Scsúr Anikó)

Az M1 „Esély” című magazinműsora 2026. június 27-i adásában szereplő összeállítás leirata

Narrátor: Június 27-én idén először emlékeznek meg a siketvakok világnapjáról úgy, hogy a jeles alkalom immár az ENSZ által elismert hivatalos ünnep.

Királyhidi Dorottya: Felhívjuk a figyelmet arra, hogy ez egy különálló fogyatékosági típus, és hogy vannak közöttünk olyan emberek, akik nemcsak látássérültek, nem csak hallássérültek, hanem kettős érzékszervi sérüléssel élnek, ami a legnagyobb nehézséget jelenti a kommunikációban, az információszerzésben, a közlekedésben és az önálló életvitelben.

Kimlei Gábor: Szeretnénk úgymond megmutatni magunkat, mint siketvak emberek, hogy hogyan dolgozunk, hogyan élünk.

Narrátor: Kimlei Gábor, a Siketvakok Országos Egyesületének munkatársa.

Kimlei Gábor: Én már ha lakásból kilépek az utcára, akkor feltétlen már fehérbottal közlekedem. Mindkét fülemben van hallókészülék. Amikor ide kerültem az egyesülethez annak idején, akkor még nem használtam fehérbotot. Annyira még nem volt rá szükség. Későbbi időkben volt már szükség, ahogy a látásom romlott, speciális módszereket tanultam meg: közlekedésnél, mindennapos tevékenységénél megtanultam ugye a gépírást.

Narrátor: Kőrösiné Dr. Babinszki Vera először a közlekedéshez kért segítséget az egyesülettől. Azután nemsokára a munkatársuk lett.

Kőrösiné Dr. Babinszki Vera: Kaptam egy lehetőséget, hogy akkor még jogi asszisztensként itt dolgozhatom, és azóta, hogy lediplomáztam, teljes állású jogászként itt dolgozhatom. A statisztikákban kevesebben

azonosítják magukat siketvakként, mint akik valóban annak tekinthetők. Tudom, hogy jogilag siketvaknak számítok, hiszen születésem óta nem látok, és kiskamaszkoromban kezdett elromlani a hallásom. És ugye jelenleg hallókészüléket viselek. De mivel a hallásomat kihasználom amennyire lehet, ezért nem érzem magaménak ezt, hogy siket. És ezért a vak és hallássérült megnevezést szoktam használni.

Királyhidi Dorottya: Hogyha azt nézzük, hogy ki az országban, aki azt mondja magáról, hogy siketvak, akkor egy alacsonyabb számot kapunk. De ha külön-külön megnézzük, hogy kik azok az emberek, akik egyszerre mondták magukról, hogy ők látás- és hallássérültek is, akkor egy több mint 50 000-es számot kapunk. Tehát, hogy igenis van az országban egy olyan csoport, aki nem is kis számú csoport, akik kettős sérüléssel élnek.

Az elemi rehabilitációban, a kommunikáció segítségével, a jelnyelvi tolmácsszolgáltatásban a Siketvakok Országos Egyesülete segít az érintetteknek. Egy közösséget kapnak, kiderül, hogy vannak mások is. Kiderül, hogy meg tudnak osztani egymással tapasztalatokat, jó gyakorlatokat. Tehát ez nagyon fontos, hogy ők egy közösséget kapnak.

Kőrösiné Dr. Babinszki Vera: Nem tudtam eleinte, hogy hová tartozom. A vakok közül kilógtam a hallásom miatt, a látók közül a vakságom miatt, a hallássérültek közül is a vakságom miatt. Szóval talán a hovatarozásban segített az egyesület.

Királyhidi Dorottya: Kinyílik számukra a világ, és újabb ismereteket tudnak elsajátítani, tudnak programokon részt venni. Lesz nyári táborunk, amit most azoknak szervezünk, akiknek semmi más lehetőségük nincsen kimozdulni a négy fal közül.

Narrátor: Ha egy fehérbottal közlekedő embert látunk, akinek botján piros csíkok vannak, az azt jelenti, hogy használója kettős érzékszervi fogyatékosággal él. Június 27-e rájuk hívja fel a figyelmet.

(Az átíratot készítette: Horváthné Dunaveczi Leona)

Siketvakok Országos Egyesülete
Hungarian Deafblind Association

Székhely: 1146 Budapest, Ajtósi Dürer sor 39.
Levelezési cím: 1089 Budapest, Korányi Sándor u. 30.
Telefon: 06-1/209-5829
E-mail: siketvak@siketvak.hu
Adószám: 18061031-1-42

Összeállította, szerkesztette: Taskovics Adél